

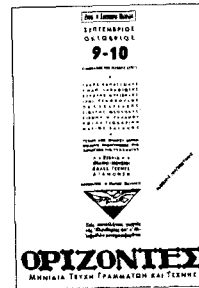
[...] Ευτυχισμένοι πάντα αυτοί που βρίσκονται σε θέση, αφήνοντας ξοπίσω τους το Γράμμα οποιασδήποτε Σχολής ή οποιασδήποτε θεωρίας, να κρατούνε το μυαλό τους έτοιμο να συλλαβαίνει ακοίμητα, άμεσα, στιγμιαία, τον καθαρό σφυγμό και την πορεία της συνολικής ανθρώπινης ορμής, ως που να μπορέσουνε να φτάσουνε στην επαλήθευση του διαρκώς καθώς θα να 'λεγε ο Ηράκλειτος "εαυτόν αύξοντος Λόγου της Ψυχής". Στη βεβαιότητα ότι αποτελούνε μέρος και παράγοντα ενός Ρυθμού δημιουργικού προαιώνιου, που αφορά τη φωτεινή απολύτρωση όλων των Ανθρώπων με το Πνεύμα, που όχι μόνο δε γερνά ποτέ, αλλά βοηθάει - αν και πανάρχαιο, αν και Κρόνιο όπως θα 'λεγε ο Πλάτων - στην ακοίμητη, στην αύξουσα αναγέννηση της έννοιας της ανθρώπινης Ζωής, και στην ολοένα περισσότερο πλατιά Ιδέα του Κόσμου. [...]

Τεύχ. 4, σ. 247-253, εδώς σ. 252-253 =
Πεζός Λόγος, 1983, τόμ. Δ', σ. 124-135

Η μελέτη του Κ. Θ. Δημαρά «Οι νύχτες του Γιουγκ στην Ελλάδα του 1817» με τον υπέρτιτλο «Ρομαντικά σχεδιάσματα» (σ. 293-303 και οι σημειώσεις σ. 304-308) εγκαινιάζε τη σειρά των εργασιών που θα λάβουν κάποτε τη μορφή βιβλίου με τίτλο *Ελληνικός ρομαντισμός* (1982). Η δε συγχρότηση της μελέτης είχε σαφή τα γνωρίσματα μιας επιστημονικής μεθόδου συνεπούς στα αξιώματα που υιοθετούσε, ενώ οι σημειώσεις που τη συνόδευαν προσκόμιζαν τις αποδείξεις στα όσα διαλαμβάνονταν στο κύριο σώμα της. Στην εποχή της δεν συγκρινόταν με τους υπαρκτούς τρόπους εργασίας.

Οι «Ορίζοντες»

Τον Ιανουάριο του 1944, ο Μάριος Βαϊάνος (1908-1975) επανεκδίδει τους *Ορίζοντες*, σε μεγάλο σχήμα (20 x 28). Στα έντυπα που εξέδιδε (εκείνα τα χρόνια ο πολυπράγμων αυτός άνθρωπος που είχε εξελιχθεί σε εργολάβο κατασκευών οπλισμένου σκυροδέματος) η συνεργασία συνοδευόταν από μια χρηματική αμοιβή, ασυνήθιστη πράξη των περιοδικών. Αμοιβή πάντως στα μέτρα της εποχής και τις δυνατότητές του. Γενικώς ειπείν, τα περιοδικά και τα ημερολόγια του Βαϊάνου είχαν πολυσυλλεκτικό χαρακτήρα και στηρίζονταν στο κύρος των συνεργατών.

33

Το πρώτο τεύχος ανοίγει με απόσπασμα από την τραγωδία *Ασκληπιός* του Σικελιανού (σ. 1-3) και ακολουθούν μια συνοπτική κρίση του Μαλακάση για τον Γρυπάρη (σ. 4), το πεζό «Τω καιρώ εκείνω...» του Φ. Κό-

